

Για πάντα

Με πρόσωπα αναφοκοκκινισμένα, με φρύδια σουφρωμένα, όπως γίνεται πάντα σε κάποιον καυγά, έρχονται κι' οί δυο να μου καταγιγείλουν ο ένας τον άλλο.

—Μαμά, θα την δείρω, με πειράζει.

—Μαμά, μου τράβηξε τὰ μαλιά...

Κάνω πώς δεν άκούω, ξέρω πώς σε λίγο θα «μερώσουν», θα τὰ ξαναφτιάξουν. Δεν έχουν κι' άλλη έκλογή, γεινοτόπουλα δεν έχουμε, αναγκαστικά θα παίξουν μεταξύ τους. Όποτε άκούω θριαμβευτική, άποφασιστική, επίσημη, τή δήλωση τής πιτσιρίκας.

—Έμάλλωσα για πάντα!!

Γυρνώ και την κοιτώ. Το κεφάλι ψηλά, ή μυτίτσα μουντζουρωμένη με κιμωλίες τὸ μαλλί άγριεμένο. Έκείνος οὔτε τήν προσέχει, βυθισμένος στο «Μίκυ μάους».

—Είπα, έμάλλωσα για πάντα!

Στὰ τρία της χρόνια έχει κι' όίλας σχηματίσει τήν έννοια τού «για πάντα». Άπορώ που άκουσε αυτή τή φράση. Στην τηλεόραση; Από μάς; Από τόν άδελφό της; Πάντως φαίνεται νάχει πλήρη επίγνωση τού τι σημαίνει «για πάντα», τουλάχιστο μέσα στὰ δικά της μέτρα. Ίσως, γι' αυτήν να σημαίνει ένα ολόκληρο άπόγευμα, ίσως μισή ώρα, ίσως... Τὸ επόμενο λεπτό βλέπω τὸ κεφαλάκι της σκυμμένο πάνω από τὸ δικό του να ρωτά κάτι για τὸ βιβλίο.

—Για πάντα... σκέφτομαι και χαμογελώ. Μά μήπως δεν κάνουμε κι' εμείς σαν παιδιά τόσο συχνά; Μήπως οί έρωτευμένοι δεν υπόσχονται ο ένας στον άλλο «αίώνια άγάπη»; Και τὸ «αίώνια» δεν τὸ έννοούν οὔτε καν ένα αιώνα, δηλαδή εκατό χρόνια, αλλά τὸ έννοούν «για πάντα».

Μήπως κι' οί πράξεις μας δεν χαρακτηρίζονται άπ' αυτή τήν παιδική άφέλεια τής όχι σωστής μέτρησης τού χρόνου; Κάνουμε σχέδια, αγοράζουμε, πουλούμε, μαζεύουμε, υπολογίζοντας σε μιὰ ζωή πολὺ μακρύτερη άπ' αυτή που μάς αναλογεί. Και αναβάλλουμε. Συνεχώς αναβάλλουμε. Άς μη τὸ κάνω αυτό τώρα, άς τὸ κάνω αύριο, τού χρόνου, σε δέκα χρόνια. Λες κι' είμαστε άπόλυτα σίγουροι ότι θα ζήσουμε «για πάντα».

Τι είναι λοιπόν τὸ πεντάλεπτο «για πάντα» ενός παιδιού, που στο κάτω - κάτω μέσα στο μιालουδάκι του έχει μιὰ ύπόσταση, αν τὸ δικό μας «για πάντα» δεν είναι παράλογο;